

บทที่ 2

แนวคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเรื่อง “เส้นทางและหลักปฏิบัติของการเป็นผู้ประกาศข่าวโทรทัศน์ไทย” ในครั้งนี้ คณะผู้วิจัยได้แบ่งการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับคุณสมบัติการเป็นผู้ประกาศข่าวออกเป็น 3 ส่วน ซึ่งประกอบด้วย

2.1 ข้อกำหนดว่าด้วยเรื่องการบริหารงานและคุณภาพของนักจัดรายการวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์

2.2 ผลงานทางวิชาการ

2.3 หนังสือที่เขียน โดยผู้ประกาศข่าวหรือบทสัมภาษณ์ผู้ประกาศข่าวจากสื่อต่างๆ

2.1 ข้อกำหนดว่าด้วยเรื่องการบริหารงานและคุณภาพของนักจัดรายการวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์

ในปีพ.ศ. 2518 รัฐบาลไทยได้ประกาศใช้ “ระเบียบว่าด้วยวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ พ.ศ. 2518” เพื่อกำหนดระเบียบขึ้นเป็นข้อปฏิบัติสำหรับการบริหารงานและคุณภาพของนักจัดรายการ โดยมุ่งหวังให้เกิดประโยชน์แก่รัฐและประชาชนให้มากที่สุด โดยได้กำหนดให้ก่อตั้ง “คณะกรรมการบริหารวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์” หรือ กบว. โดยมีนายกรัฐมนตรีหรือผู้ที่นายกรัฐมนตรีมอบหมายเป็นประธานกรรมการ

กบว.มีอำนาจหน้าที่ดูแลเรื่องต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงานด้านวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ เช่น กำหนดเงื่อนไขและวิธีการในการจัดตั้งสถานี การพิจารณาและอนุญาตให้จัดตั้งหรือย้ายสถานี กำหนดหลักเกณฑ์ในการดำเนินการโฆษณาและบริหารธุรกิจ รวมทั้งกำหนดด้านเทคนิค และหลักเกณฑ์ในการดำเนินรายการ ทั้งนี้ ระเบียบที่เกี่ยวกับคุณสมบัติของนักจัดรายการที่กบว.กำหนดขึ้นใช้อย่างเข้มงวดนั้นเริ่มขึ้นในปีพ.ศ. 2523 ซึ่งอาจประมวลได้ดังต่อไปนี้

1) มีสัญชาติไทย มีอายุครบ 18 ปีบริบูรณ์

2) ผ่านการตรวจสอบประวัติจากเจ้าหน้าที่ของทางราชการว่าไม่เป็นบุคคลที่เป็นภัยต่อประเทศชาติตามระเบียบว่าด้วยการรักษาความปลอดภัยแห่งชาติ

3) นักจัดรายการ โดยทั่วไปที่จะทำหน้าที่เป็นผู้ประกาศ ผู้อ่านข่าว ผู้ดำเนินรายการหรือพิธีกร จะต้องผ่านการทดสอบของคณะกรรมการทดสอบของกรมประชาสัมพันธ์ เพื่อขอรับบัตรผู้ประกาศเสียก่อน มิฉะนั้นจะทำหน้าที่ดังกล่าวไม่ได้ บัตรผู้ประกาศจะมีอายุใช้การได้ในเวลา 5 ปี เมื่อครบกำหนดแล้วจะต้องยื่นคำขอบัตรผู้ประกาศใหม่

สำหรับผู้ที่ไม่ได้มีคุณสมบัติดังกล่าว แต่มีความประสงค์จะประกอบวิชาชีพเป็นนักจัดรายการหรือทำงานเกี่ยวกับการจัดรายการนั้น กรมประชาสัมพันธ์ได้มีข้อกำหนดไว้ว่า จะต้องเป็นผู้จบการศึกษาอย่างน้อยระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและมีประสบการณ์การทำงานในด้านนี้ จึงสมัครขอเข้ารับการอบรมจากรมประชาสัมพันธ์ได้ โดยกรมประชาสัมพันธ์ได้มอบให้โรงเรียนการประชาสัมพันธ์เป็นหน่วยงานจัดการฝึกอบรมขึ้น มีหลักสูตรการอบรม 2 ระดับคือ สำหรับนักจัดรายการทั่วไปเข้ารับการอบรมอย่างน้อย 3 สัปดาห์ และสำหรับผู้ที่ทำหน้าที่จัดรายการ ซึ่งสถานีวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์หรือหน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้องส่งเข้ารับการอบรม จะใช้เวลาการอบรมและฝึกปฏิบัติเป็นเวลาประมาณ 8 สัปดาห์ เมื่อผ่านการทดสอบหลังการอบรมแล้ว จะได้รับรับรองหรือประกาศนียบัตรการจัดรายการจึงจะมีคุณสมบัติเป็นนักจัดรายการได้

อย่างไรก็ตาม ปัจจุบันกรมประชาสัมพันธ์ได้ยกเลิกการสอบใบผู้ประกาศแล้ว โดยมีหน่วยงานที่เข้ามารับผิดชอบแทนคือ สมาคมกิจการวิทยุกระจายเสียงวิทยุโทรทัศน์ (สท.วท) (OK Nation. 2551: ออนไลน์) ซึ่งได้จัดให้มีการอบรมและการสอบใบผู้ประกาศแทนซึ่งการสอบใบรับรองผู้ประกาศ โดยกำหนดให้ผู้ที่จัดรายการทั้งโทรทัศน์และวิทยุจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับการจัดรายการ เป็นผู้ที่มีการใช้ภาษา การออกเสียงได้ชัดเจนถูกต้องตามอักขรวิธี และจะต้องมีใบรับรองมาตรฐานผ่านการทดสอบการใช้ภาษาถูกต้องชัดเจนตามกฎหมาย

2.2 ผลงานวิชาการ

นอกจากคุณสมบัติของนักจัดรายการวิทยุโทรทัศน์ตามกำหนดของทางราชการข้างต้นแล้ว นักวิชาการหลายท่านได้พยายามเสนอคุณสมบัติของนักจัดรายการวิทยุโทรทัศน์ไว้อย่างหลากหลาย นภากาศ อัจฉริยะกุล (2539) ได้สรุปคุณสมบัตินักจัดรายการวิทยุโทรทัศน์ไว้ดังนี้

1. มีความเป็นผู้นำ – นักจัดรายการที่ดีควรเป็นผู้คาดการณ์ล่วงหน้าและวางแผนได้ว่ารายการในวันต่อไปควรจัดให้ออกมาในลักษณะอย่างไร นักจัดรายการจึงต้องมีความเชื่อมั่นในตัวเอง พร้อมทั้งจะนำผู้ร่วมงานให้เห็นคล้อยตามได้อย่างมีเหตุผล

2. มีความรอบรู้ - นักจัดรายการที่ต้องการความก้าวหน้าต้องอาศัยความรู้ความสามารถที่มีอยู่ในตัวเป็นส่วนสนับสนุน ความรอบรู้นั้นย่อมหมายถึงความรู้เฉพาะด้านที่ตนได้ศึกษามาและความรู้รอบตัวทั่วไปด้วย ทั้งนี้ เพราะสิ่งที่จะให้แก่ผู้ชมนั้นต้องมั่นใจว่าถูกต้องและก่อให้เกิดประโยชน์ เมื่อมีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้น นักจัดรายการควรจะมี ความรอบรู้ที่จะจัดรายการเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นได้ทันที

นอกจากความรู้ในเรื่องต่างๆ ที่ควรจะรู้แล้ว สิ่งที่นักจัดรายการวิทยุโทรทัศน์จะละเลยมิได้คือการรอบรู้งานในหน้าที่ของนักจัดรายการ โทรทัศน์ว่ามีลักษณะอย่างไร และจะใช้สื่อวิทยุโทรทัศน์ให้เกิดประโยชน์สูงสุดได้อย่างไรบ้าง

3. มีความรับผิดชอบ - นักจัดรายการต้องตระหนักอยู่เสมอว่า ตนต้องมีความรับผิดชอบต่องานในหน้าที่ ต้องรับผิดชอบต่อประชาชนผู้ชม นักจัดรายการจะต้องเป็น “ผู้ให้” หรือ “ผู้นำเสนอ” ในสิ่งที่จะก่อให้เกิดความรู้ ความบันเทิง และรายงานเรื่องราวข่าวสารให้ผู้ชมได้รับทราบอยู่ตลอดเวลาอย่างสม่ำเสมอและเหมาะสมกับสภาพของผู้ชม อันจะนำความเจริญมาสู่ประชาชนให้มากที่สุด

ความรับผิดชอบนี้ยังรวมถึงความรับผิดชอบต่อผู้ร่วมงานทุกฝ่ายด้วย งานจัดรายการที่จะสำเร็จได้ด้วยดีนั้นมิใช่สำเร็จได้ด้วยคนใดคนหนึ่งเพียงคนเดียว แต่ต้องทำร่วมกันเป็นทีม ถ้าคนใดคนหนึ่งขาดความรับผิดชอบแล้ว การจะบรรลุผลสำเร็จนั้นคงเป็นเรื่องยาก

4. มีศิลปะในการนำเสนอหรือแสดงออก - งานจัดรายการส่วนใหญ่เป็นงานที่ต้องใช้ศิลปะ ใช้ความเป็นศิลปิน จำเป็นต้องใช้ศิลปะในการนำเสนอ นักจัดรายการโทรทัศน์ต้องกล้าที่จะแสดงออกในสิ่งที่ตนคิด ต้องมีวิธีการที่จะเข้าถึงความรู้สึกของผู้ชมให้ได้มากที่สุด

5. รู้จักตัดสินใจ - งานจัดรายการบางครั้งต้องการความรวดเร็วในการตัดสินใจ เมื่อมีปัญหาหรือต้องตัดสินใจ ต้องทำได้อย่างรวดเร็วและทันเวลาที่ ทั้งนี้ ต้องอาศัยประสบการณ์และความรอบรู้เป็นพื้นฐานเพื่อช่วยในการตัดสินใจที่ถูกต้องด้วย หรือหากตัดสินใจพลาด ก็ต้องให้เกิดความผิดพลาดน้อยที่สุด โดยคำนึงถึงผลประโยชน์ของประชาชนหรือผู้ชมและชื่อเสียงของสถานีเป็นสำคัญ

6. มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี - ใจกว้างในการรับฟังความคิดเห็นคำติชมจากผู้ชมและผู้ร่วมงานเสมอ ใช้คำพูดไพเราะในการติดต่อกัน และควรยิ้มแย้มแจ่มใสอยู่เป็นนิจ เพราะการจัดรายการไม่ได้ทำได้ด้วยตัวคนเดียว การมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีกับผู้อื่นจะช่วยส่งเสริมให้ผลงานออกมาดีได้

7. มีทัศนคติที่ดีต่องานและมีใจรักงาน - งานจัดรายการเป็นงานที่ต้องอุทิศตัวเพื่องานอย่างแท้จริง การจะทุ่มเททั้งสติปัญญาความคิด และกำลังกายให้แก่งานอย่างสม่ำเสมอเพื่อสร้างงานให้เป็นที่ดึงดูดความสนใจและสามารถเอาชนะคู่แข่งและผู้ชมได้นั้น จำเป็นต้องมีทัศนคติที่ดีต่องานเป็นพื้นฐาน และต้องมีใจรักงานการจัดรายการอย่างแท้จริง หากนักจัดรายการทำงานตามหน้าที่เพื่อให้มีรายการ

ออกอากาศไปแต่ละวันโดยไม่ทุ่มเทกายใจ และปราศจากทัศนคติที่ดีต่ออาชีพ ย่อมไม่ได้รับความสำเร็จอย่างแน่นอน

8. มีความคิดสร้างสรรค์ – นักจัดรายการต้องมีความคิดสร้างสรรค์อยู่เสมอ การจะเกิดความคิดสร้างสรรค์ได้นั้น ต้องเป็นผู้ที่เอาใจใส่ คอยชมรายการโทรทัศน์อยู่เป็นนิจ จนเกิดความคิด และความ ต้องการสร้างรายการในแนวแปลกๆใหม่ๆเสมอ เพื่อให้ดึงดูดความสนใจของผู้ชมได้ เกิดความคิดต่าง จากความซ้ำซากจำเจที่เฝ้าดูอยู่ตลอดเวลา ดังนั้น นักจัดรายการที่ประสบความสำเร็จจึงมักจะมี คุณสมบัติข้อนี้ทั้งสิ้น

นอกจากนี้ยังมีผลการวิจัยเพื่อจากการทำวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโทของ Michael Fisher (นภภรณ์. 2539) ในหัวข้อเกี่ยวกับนักจัดรายการโทรทัศน์ของสมาคมนักจัดรายการโทรทัศน์แห่งชาติ (The National Association of Television Program Executives หรือ NATPE) ได้ให้ความคิดเห็น เกี่ยวกับคุณสมบัติของนักจัดรายการวิทยุโทรทัศน์ไว้ดังนี้

1. นักจัดรายการควรเป็นชายและควรเป็นชายหนุ่ม
2. มีการศึกษาขั้นต่ำระดับปริญญาตรี
3. ควรมีประสบการณ์ทางด้านงานวิทยุและโทรทัศน์มาก่อน และควรทำงานมาแล้วหลายๆ ด้านในสถานีโทรทัศน์
4. มีทัศนคติที่เหมาะสมกับงาน
5. ต้องเป็นคนชอบดูโทรทัศน์เป็นกิจวัตร

เนื่องจากอาชีพผู้ประกาศข่าว เป็นอาชีพที่ต้องอาศัยทักษะในการพูดเพื่อส่งสารไปยังผู้ฟังหรือผู้ชมเป็นอย่างมาก การส่งสารและการนำเสนอไปยังผู้รับสารเป็นปัจจัยที่สำคัญอย่างยิ่งสำหรับผู้ที่ต้องการประกอบอาชีพนี้ ปานฉาย ฐานธรรม (2537) ได้กล่าวถึงปัจจัยพื้นฐานของผู้พูดไว้ดังนี้

1. บุคลิกภาพเป็นสิ่งจำเป็น เพราะเป็นสิ่งที่จะสร้างความประทับใจให้กับผู้พบเห็น และเป็นสิ่งที่ จะสร้างความน่าเชื่อถือให้กับผู้ชม
2. น้ำเสียง และลีลาจะเป็นส่วนช่วยให้การนำเสนอมีความน่าสนใจมากขึ้น เพราะฉะนั้น ควรให้ความสำคัญกับน้ำเสียงและท่าทางขณะพูดด้วย
3. รอยยิ้มเป็นสิ่งสำคัญ เพราะจะทำให้ผู้ฟังรู้สึกถึงความเป็นมิตร อบอุ่นใจ เพราะฉะนั้นควรมี รอยยิ้มที่จริงใจ
4. การเคลื่อนไหวเป็นการสื่อสารอีกอย่างหนึ่งที่สามารถทำให้ผู้รับสารได้รับรู้ถึงความรู้สึกที่ผู้พูดมีต่อตนเอง เพราะฉะนั้นผู้พูดควรเป็นผู้ที่รู้จักการควบคุมการเคลื่อนไหวของตนเองให้ดูดีเสมอ ใน

แง่ของการเคลื่อนไหวนี้ นิพนธ์ ศศิธร (2534) ได้เสริมว่า การใช้เคลื่อนไหวคือการใช้กริยาท่าทางนั้น ถือว่าเป็น รหัสทางสายตา ซึ่งสามารถแบ่งออกเป็น 4 ประการคือ

- การแสดงสีหน้า ซึ่งดวงตาถือว่าเป็นส่วนที่สำคัญที่สุด เพราะดวงตาเป็นหน้าต่างของดวงใจ ดังนั้น กลวิธีการมองหรือการประสานสายตาที่ตื้นนั้นคือ ควรมองตรงไปยังผู้รับสาร ซึ่งจะเป็นการช่วยเรียกความสนใจให้ผู้ชม ผู้ชมเกิดความสนใจในสิ่งที่กำลังนำเสนอ
- การวางท่า ควรจะทำตัวตามสบาย เป็นธรรมชาติ ไม่เกร็งจนเกินไป แต่ก็อย่าสบายจนเกินไป เช่น ไม่นั่งห่อตัวหรือหลังค่อมจนเกินไป เป็นต้น
- การเคลื่อนไหว จะเป็นสิ่งที่ทำให้ผู้ชมไม่รู้สึกรำคาญ ซึ่งการเคลื่อนไหวจะมีมากหรือน้อยเท่าใดนั้นกำหนดไม่ได้ ซึ่งขึ้นอยู่กับเนื้อหาที่นำเสนอ หรือสถานการณ์
- การแสดงท่าทาง จะเป็นการเน้นหรือช่วยเพิ่มความกระจำให้กับเรื่องที่กำลังนำเสนอ

5. ต้องเป็นผู้ที่สามารถควบคุมน้ำเสียงให้เหมาะสมอยู่เสมอ ในแง่นี้ ภัทรารุณ ดันนะรัตน์ (2532) ได้เสนอว่า น้ำเสียงมีส่วนสำคัญอย่างมากในการส่งความหมายจากผู้พูดไปยังผู้ฟัง น้ำเสียงนั้นอาจจะแสดงให้เห็นถึงความสุภาพ หรือความไม่สุภาพในตัวผู้พูดได้เป็นอย่างดี และเสียงของเราก็สามารถเปลี่ยนแปลงได้ นั่นหมายความว่า เราอาจจะปรับปรุงเสียงให้ดีขึ้นได้ถ้าเสียงไม่ดี การสื่อความหมายก็ขาดประสิทธิภาพไป ถ้าเสียงดีก็จะทำให้การสื่อความหมายได้ผล ซึ่งเสียงที่ดีควรมีลักษณะดังนี้

- เสียงที่พูดควรจะมี ความดังพอสมควร ความเร็ว กำลังและหางเสียงจะต้องมีความสมดุลกัน คือไม่เร็ว ช้า หรือเร็วเกินไป ไม่ดังหรือเบาเกินไป ไม่ลากหางเสียงให้ยาวจนเกินไป หรือห้วนจนเกินไป เสียงนั้นจะต้องชัดเจนพอเหมาะ เวลาออกเสียงถ้อยคำจะต้องถูกต้องตามความนิยมของสังคม
- เสียงที่พูด ต้องเป็นเสียงที่แจ่มใส นุ่มนวลชวนฟัง ทำให้ผู้ฟังรู้สึกนิยมชมชอบและนับถือในตัวผู้พูด เสน่ห์ของน้ำเสียงควรอยู่ที่การเพิ่มคำว่า “คะ” “นะคะ” “ครับ” “นะครับ” ท้ายประโยคด้วย
- เสียงที่พูดนั้นจะต้องให้เข้ากับกาละ เทศะกับเรื่อง หรือเนื้อหาที่กำลังนำเสนอ
- เสียงพูดที่ดีจะต้องไม่เป็นเสียงเดียวเนือๆ (Monotonous sound) ตลอดไป การพูดข่มมามีเสียงสูงต่ำ เน้นหนัก เบา
- ต้องออกเสียงให้ถูกต้องชัดเจน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการพูดข้อความหรือคำที่มีอักษรควบกล้ำ เช่น /ร/,/ล/,/กว/,/ทร/,/คว/,/ขว/ และระวังอย่างใช้เสียง /ห/ ขึ้นจนถูก

6. ควรแต่งกายให้เหมาะสมด้วยการหลีกเลี่ยงการแต่งกายที่มากเกินไป เพราะจะทำให้คนสนใจกับการแต่งกายมากกว่าเรื่องที่กำลังนำเสนอ นอกจากนี้ ฉัตรวรุณ ดันนะรัตน์ (2532) ยังสนับสนุนอีกว่าการแต่งกายที่ดีคือ แต่งกายให้เรียบร้อยตามสมัยนิยม โดยคำนึงถึงวัย รูปร่าง และฐานะ

ดร. สุทธิติ ชัดติยะ (2544) ได้แสดงทรรศนะไว้ว่า สำหรับผู้ประกาศข่าวหรือผู้ดำเนินรายการแล้ว เสียงที่พูดหรืออ่านต้องแสดงออกถึงบุคลิกภาพและลักษณะของตนเองอย่างแท้จริง ด้วยการเปล่งสำเนียงให้เป็นไปตามธรรมชาติและออกเสียงให้ถูกต้องตามอักขรวิธีของหลักเกณฑ์การอ่านออกเสียงภาษาไทย และได้เสริมว่าสิ่งที่ควรคำนึงอีกประการหนึ่งคือจังหวะของการอ่านและการพูด ทั้งนี้เนื่องจากการหยุดระหว่างการอ่านและการพูดตรงตำแหน่งที่ไม่สมควรอาจทำให้ความหมายเปลี่ยนไปได้ นอกจากนี้ วิธีการอ่านข่าวต้องมีความคล่องแคล่ว ทันอกทันใจ ต้องมีน้ำหนักคำและน้ำหนักความ

ทั้งนี้ เมื่อเปรียบเทียบกับตำราวิชาการของต่างประเทศ จะพบว่าคุณสมบัติการอ่านออกเสียงที่ถูกวิธีนั้น เป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่งยวดสำหรับการเป็นผู้ประกาศข่าว โดยบอยด์ และคณะ (2008) ได้กล่าวว่าผู้ประกาศข่าวไม่ว่าจะเป็นทางสถานีวิทยุหรือสถานีโทรทัศน์ควรมีการเปล่งเสียงที่ชัดเจนชัดคำ กระชับกระเเจง และไม่ตะกุกตะกัก ต้องรู้จักวัตถุดิบของตนเอง และควรใช้เวลาในการอ่านและฝึกอ่าน โดยเฉพาะคำที่ออกเสียงได้ยาก คำไม่คุ้นเคย หรือคำที่อ่านฝืดบอ่ยๆ อีกทั้งยังได้ชี้ให้เห็นว่าความสามารถในการนำเสนอข่าวเป็นความสามารถเฉพาะบุคคล ดังจะเห็นได้ว่าผู้ประกาศข่าวที่ดีจะสามารถเรียกความนิยมจากประชาชนได้เป็นอย่างดี ซึ่งความสามารถในการนำเสนอนี้เองที่มีผลต่อความสำเร็จในการสื่อสารซึ่งขึ้นอยู่กับกรเขียนข่าวและการอ่าน ดังนั้น ผู้ประกาศข่าวที่ดีจึงต้องเข้าถึงผู้ชมได้ ทำให้เกิดความเชื่อมโยงกันระหว่างผู้ประกาศข่าวและผู้ชม อันนำไปสู่ความพึงพอใจของทั้งสองฝ่ายนั่นเอง

นอกจากนี้ บอยด์ และคณะ (2008) ยังได้ให้ทรรศนะในประเด็นเส้นทางการเป็นผู้ประกาศข่าวด้วยว่า ผู้ประกาศข่าวต้องเป็นมากกว่าคนอ่านข่าว แต่ยังต้องมีจิตวิญญาณของการเป็นนักข่าวด้วย กล่าวคือ ต้องมาจากการเป็นผู้สื่อข่าวก่อน เป็นผู้ที่ติดตามข่าว รู้เบื้องหน้า เบื้องหลังของข่าวเป็นอย่างดี นอกจากนี้ ยังต้องมีความเป็นมืออาชีพอีกด้วย รวมทั้งต้องมีทั้งประสบการณ์และปราศจากความมีอคติ โดยนำเสนอข่าวอย่างเป็นกลางและไม่แสดงความคิดเห็นหรือทัศนคติส่วนตัวลงไปในช่วง

2.3 หนังสือที่เขียนจากประสบการณ์การทำงานของผู้เขียนหรือบทสัมภาษณ์ผู้ประกาศข่าวจากสื่อต่างๆ

ผู้ที่มีประสบการณ์ในการเป็นผู้ประกาศข่าว รวมทั้ง พิธีกร ผู้ดำเนินรายการหลายคนได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณสมบัติของผู้ประกาศข่าวที่ดีตามทรรศนะของตนไว้ดังนี้

ปนัดดา วงศ์ผู้ดี (2550) ผู้ประกาศข่าวและพิธีกรรายการโทรทัศน์ ได้แสดงความคิดเห็นจากประสบการณ์ของตนว่า ผู้ส่งสาร ไม่ว่าจะเป็นพิธีกร หรือผู้ประกาศข่าวจำเป็นต้องหารูปแบบที่เป็นของตนเองหรือที่เข้ากับตนเองให้ได้ หลังจากนั้นให้มองหาต้นแบบในใจ แล้วนำส่วนดีของเขาเหล่านั้นมาประยุกต์และปรับใช้กับตัวเอง ซึ่งถือว่าเป็นวิธีการพัฒนาฝีมืออีกทางหนึ่ง นอกจากนี้ยังจะต้องเป็นผู้ที่สื่อสารสิ่งที่ต้องการนำเสนอได้อย่างถูกต้อง ด้วยการเรียงลำดับความและการแบ่งจังหวะซ้ำเร็วให้เหมาะสม อีกทั้งยังจำเป็นต้องเป็นผู้ที่สามารถแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าได้ดี คือ เป็นผู้ที่เกิดได้ คิดเร็ว ตัดสินใจเร็ว ซึ่งสิ่งเหล่านี้จำเป็นต้องอาศัยประสบการณ์เข้าช่วย ซึ่งสอดคล้องกับที่บอยด์และคณะ (2008) ได้กล่าวไว้ว่าเมื่อเกิดความผิดพลาด ผู้ประกาศข่าวจะต้องมีสติ และไม่แสดงออกให้ผู้ชมสังเกตเห็นได้ โดยควบคุมสถานการณ์ได้อย่างผ่อนคลาย

อรปรียา หุ่นศาสตร์ (ปัจจุบันเปลี่ยนชื่อและนามสกุลเป็น ปุณยวีร์ สุขกุลวรเศรษฐ์) ผู้ประกาศข่าวและพิธีกรของสถานีโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 3 ได้ให้สัมภาษณ์กับนิตยสาร Health Today (Health Today, 2551: ออนไลน์) ว่านอกจากการให้ความสำคัญกับการอ่านที่ซัดถ้อยซัดคำแล้ว ยังจำเป็นต้องให้ความสำคัญกับการเตรียมตัว และมีสติ พร้อมทั้งจะเผชิญปัญหาเฉพาะหน้า เช่น ภาพชัดซ้อง บทไม่พร้อม หรือผิดพลาด ด้วยการติดตามข่าวจากแหล่งข่าวหลายๆ แห่ง เพื่อให้รู้ข่าวในมุมมองต่างๆ กัน การมีความรอบรู้นี้ เมื่อบทข่าวผิดจะสามารถแก้ไขให้ถูกได้ และในการให้สัมภาษณ์กับนิตยสาร *การตลาด* (Marketeer, 2551: ออนไลน์) อรปรียาได้กล่าวถึงคุณสมบัติของผู้ประกาศข่าวที่ดีไว้ว่า ต้องมีใจรัก มีความตั้งใจ ต้องเข้าใจในเนื้อหาข่าว ต้องติดตามข่าวสาร หากความรู้ยังอยู่ตลอด

จำเริญ รัตนตั้งตระกูล (TK Park Yala, 2551: ออนไลน์) ผู้ประกาศข่าวเพียงทาง Modern 9 TV มีความเห็นว่า คุณสมบัติของผู้ประกาศคือ มีความเชี่ยวชาญทางด้านภาษาแต่ละภาษา และถ่ายทอดได้ถูกต้อง เพราะแต่ละท้องถิ่นมักมีคำเฉพาะที่ใช้กันในพื้นที่นั้น ๆ จึงจำเป็นต้องทำความเข้าใจและศึกษาเนื้อหาข่าวล่วงหน้า นอกจากนี้ยังได้แสดงความคิดเห็นที่สอดคล้องกับผู้ประกาศข่าวท่านอื่นข้างต้นว่า ผู้ประกาศข่าวต้องมีปฏิภาณไหวพริบที่ดี มีความรอบรู้ รู้จักการแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าในกรณีที่มีเนื้อหาข่าวตกหล่น มีข้อผิดพลาดด้านการพิมพ์ หรือเหตุขัดข้องต่าง ๆ ต้องสามารถควบคุมสถานการณ์ที่จะปรากฏต่อหน้าจอโทรทัศน์ให้ได้

นอกจากนี้ จำเริญ รัตนตั้งตระกูล ยังได้ให้ความคิดเห็นถึงหน้าที่ของผู้ประกาศคือ นำสื่อข่าวให้มวลชน ไม่มีหน้าที่แสดงความคิดเห็นหรือเพิ่มเติมเนื้อหาข่าว อาจใช้คำเชื่อมได้บ้างเพื่อให้เนื้อหา

ราบรื่นขึ้น แต่ต้องไม่เปลี่ยนใจความข่าว การแสดงความคิดเห็นลงไปถือเป็นการชี้นำ โดยเฉพาะบางเรื่องทีละเอียดอ่อนอาจเป็นสาเหตุทำให้เกิดความแตกแยกได้ ผู้สื่อข่าวที่คิ่้นจึงควรนำเสนอข่าวทั้งสองด้านคือทั้งด้านดีและไม่ดี

สำหรับการเล่าข่าวนั้น จำเริญ รัตนตั้งตระกูล ได้ให้ความเห็นว่า เป็นการเปลี่ยนรูปแบบจากอ่านธรรมดา เป็นการพูดคุยกันเพื่อให้เกิดความเข้าใจในเนื้อข่าวมากขึ้น และทำให้ข่าวมีความน่าสนใจ แต่ทั้งนี้สิ่งที่พูดคุยกันต้องอยู่ในเนื้อหาข่าว ไม่เพิ่มเติมหรือชี้นำดังที่ได้กล่าวไปแล้วข้างต้น นอกจากนี้ การจะเป็นผู้ประกาศข่าวได้คิ่้นต้องอาศัยการฝึกฝน แต่อย่างไรก็ตาม นอกจากวิธีการดังที่ได้กล่าวไปแล้ว สิ่งสำคัญอีกอย่างคือ เรื่องสุขภาพ ทั้งร่างกายและสุขภาพเสียง

มูจรินทร์ ทองนวล (TK Park Yala. 2551: ออนไลน์) หัวหน้าสถานีวิทยุโทรทัศน์แห่งประเทศไทย จังหวัดยะลา (NBT11) ได้ให้ความเห็นที่ตรงกับ จำเริญ รัตนตั้งตระกูล ในประเด็นที่ว่า สิ่งสำคัญอันดับแรกของการเป็นผู้ประกาศข่าวที่ดีคือ การพูดและอ่านภาษาไทยที่ชัดเจน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ข่าวในพระราชสำนัก และเรื่องขงยสถาบันบรรดาศักดิ์ หรือตำแหน่งต่าง ๆ ควรให้ถูกต้อง ออกเสียงชัดถ้อยชัดคำถูกต้องตามอักขรวิธี โดยเฉพาะการออกเสียงตัว ร ล และคำควบกล้ำต่าง ๆ ต้องถูกต้องชัดเจน มิเช่นนั้นความหมายของคำหรือประโยคจะผิดเพี้ยนไปได้ สำหรับบุคลิกภาพนั้น ผู้ประกาศข่าวต้องมีความมั่นใจ น่าเชื่อถือ นิ่ง และสุขุม เพื่อให้ผู้รับข่าวเชื่อถือในข่าวที่ได้ฟัง ซึ่งสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ทุกคนสามารถฝึกฝนกันได้

ศศิณา วิมุตตานนท์ (Siam Info Biz. 2551: ออนไลน์) ผู้ประกาศข่าวช่องเจ็ดได้แสดงความเห็นเรื่องคุณสมบัติผู้ประกาศข่าวที่ดีไว้ดังนี้

1. บุคลิกภาพภายนอกที่ดี มีความโดดเด่นดูน่าประทับใจ มีลักษณะที่เป็นมิตร เนื่องจากการเป็นผู้ประกาศข่าวนั้น บางครั้งอาจต้องลงพื้นที่ไปทำข่าวเอง การต้องเข้าไปพูดคุยสัมภาษณ์กับคนที่ไม่เคยเห็นหน้ารู้จักกันมาก่อนจะต้องมีท่าทีที่เป็นมิตร ให้ชาวบ้านผู้อยู่ในเหตุการณ์ไว้วางใจ เชื่อใจ กล้าที่จะเปิดเผยรายละเอียดให้ฟัง

2. มีน้ำเสียงนุ่มนวลน่าฟัง เพราะการใช้เสียงเป็นสิ่งสำคัญ และต้องใช้อักขระให้ถูกต้อง ออกเสียงดังฟังชัด วรรคตอน ควบกล้ำ สม่่าเสมอ น้ำเสียงน่าฟัง การพูดเร็วจะทำให้คนฟังเหนื่อยและเครียดตามไปด้วย ที่สำคัญน้ำเสียงจะต้องนุ่มนวล ฟังแล้วสบายๆ ไม่แข็งกระด้าง เวลาอ่านข่าวควรมีสีหน้าและน้ำเสียงยิ้มแย้มให้ผู้ฟังรู้สึกสบายเมื่อได้ฟัง

3. มีภาพลักษณ์ที่ดี เป็นตัวอย่างที่ดีน่าเชื่อถือของผู้ฟังผู้ชม การปรากฏตัวทั่วไปในงานต่างๆ ก็ควรเป็นไปด้วยการแต่งกายที่สุภาพเรียบร้อย เพราะถือเป็นภาพลักษณ์และหน้าตาของบริษัทหรือช่องสถานีที่สังกัด

4. มีความรู้รอบตัว สนใจฟังข่าวสารบ้านเมือง เกาะติดสถานการณ์ว่ามีอะไรเกิดขึ้นบ้าง ใครเป็นใครในสังคมบ้านเมือง ที่สำคัญต้องพร้อมที่จะเรียนรู้อะไรใหม่ๆ อยู่เสมอ และในแต่ละข่าวสารที่ฟังมา ต้องสามารถจับประเด็นได้ในระยะเวลาอันสั้น รู้จักวิเคราะห์ข่าวได้ ถ้าไม่เข้าใจควรซักถามผู้ควบคุมรายการ อย่าปล่อยให้ความไม่รู้คาใจเอาไว้ ถ้าตอนนี้ไม่รู้หลังจากนี้ควรสอบถามให้ชัดเจนทันที

5. ตรงต่อเวลา กว่าที่งานจะออกมาได้แต่ละชิ้นไม่ใช่ผู้ประกาศคนเดียว แต่เป็นทีมงาน ดังนั้น การตรงต่อเวลาเป็นเรื่องสำคัญ ผู้ประกาศต้องมาแต่งหน้า ทำผม มาประชุมสั้นๆ ก่อนเข้าข่าวว่าในวันนี้มีเหตุการณ์อะไรบ้าง อะไรเด่น อะไรรอง เราต้องมีเวลาให้ทีมงานได้ให้ข้อมูลอธิบาย ถ้าไม่พร้อมเราพลาดคนอื่นจะเดือดร้อนและเสียหายตามไปด้วย

6. รู้จักให้เกียรติผู้ร่วมงาน มีสติในการถ่ายทอดข้อมูลข่าวสาร มีสติ ไม่ประมาท หรือทำใจคอเลือนลอยไม่มีสมาธิในการทำงาน ผู้ควบคุมรายการสั่งมาอย่าง แต่ไปอ่านอีกอย่างถือว่าไม่ถูกต้องอย่างยิ่ง

7. ประเมินผลงานของตัวเองอยู่เสมอ ทุกครั้งที่ทำงานจบลง อย่าลืมถามตัวเองว่าการทำงานของเราเป็นอย่างไร ควรเพิ่มควรลดอะไร ต้องปรับปรุงอะไรบ้าง ดีพอหรือยัง ต้องพัฒนาด้านไหนอีก อย่าพอใจกับอดีตเมื่อวันวานเพียงอย่างเดียว

8. มีจรรยาบรรณ หมายถึงมีความเป็นกลางในการนำเสนอข่าว ไม่เอนเอียงเข้าข้างฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง หรือใส่อารมณ์กับข่าว ผู้ประกาศคือผู้ถ่ายทอดสารอย่างตรงไปตรงมาและเป็นกลาง ไม่เห็นแก่ประโยชน์ของใคร

นอกจากนี้ ศศิณา วิมุตตานนท์ ยังมีความคิดเห็นที่ตรงกับ จำเริญ รัตนตั้งตระกูล และอรปริยา หุ่นศาสตร์ ในประเด็นที่ว่าผู้ประกาศข่าวควรมีความสามารถในการแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า โดยเสนอว่าผู้ประกาศข่าวจำเป็นต้องเตือนตัวเองเสมอว่าจำเป็นต้องทำการบ้านให้มาก ติดตามข่าวสารตลอดเวลา ต้องอ่านหนังสือพิมพ์ ฟังวิทยุอยู่เสมอ ส่วนข่าวเศรษฐกิจ ผู้ประกาศข่าวต้องทำความเข้าใจในเรื่องการขึ้นลงของดอกเบี้ย ค่าเงิน หุ่นเนื่องจากถ้าคนอ่านไม่เข้าใจ ก็อาจสื่อให้ผู้ฟังเข้าใจได้ยากไปด้วย นอกจากนี้ ผู้ประกาศข่าวสามารถศึกษาจากผู้ประกาศข่าวมืออาชีพของต่างประเทศ นำสิ่งที่ดีๆ มาปรับปรุงให้เหมาะสม เช่น เรื่องการตั้งคำถามสัมภาษณ์ เป็นต้น